

Így szól Izráel fiaihoz: A Vagyok küldött engem hozzátok.

2008. December 06.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2008.11.30.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked a szent helyeket, s a szent időket, a pillanatokat, melyekben hallhatjuk hozzánk szóló szavad, s a lehetőségét annak, hogy különbséget tudunk tenni az egyszerű és az egyszeri és megismételhetetlen pillanatok között. Köszönjük Néked azt, hogy ez is egy ilyen szent pillanat, melyben hittel kérünk Téged: szólj hozzánk, s tudjuk Igéd által gyermekeid életét formálni fogod, e mai vasárnapon is.

Áldj meg minket és taníts minket, hogy Advent első vasárnapján hűséges gyermekeidként befogadva a Szentlelket, együtt dicsőíthessük a Te szent Fiad, a Krisztusnak nevét. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Mózes második könyvéből, Mózes második könyve harmadik részéből, a 13.-15. terjedő versekből:

De Mózes azt felelte Istennek: Ha majd elmegyek Izráel fiaihoz, és azt mondom nekik: a ti atyáitok Istene küldött engem hozzátok, és ők megkérdezik tőlem, hogy mi a neve, akkor mit mondjak nekik? Isten ezt felelte Mózesnek: Vagyok, aki vagyok. Majd azt mondta: Így szól Izráel fiaihoz: A Vagyok küldött engem hozzátok. Még ezt is mondta Isten Mózesnek: Így szól Izráel fiaihoz: Az Úr, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem mindörökké, és így szólítsatok meg engem nemzedékről nemzedékre! (2Móz 3,13-15)

- Eddig Istennek Írott Igéje -

Kedves Testvéreim! Advent. A várakozás. Adventus Deus, emlékezés arra, hogy valamikor várahoztunk, és az Isten eljött hozzánk. Mi, református keresztyének évről évre erre emlékezünk. Az Isten eljött ebbe a világba, és nekünk nem valami majdan eljövendő Istenre kell számítani, hanem mi a Vagyok népe lehetünk. Amikor Mózes megszólította Istent, nem tudta, kivel beszél. Nem tudta, milyen néven szólítsa az Urat. Persze, ez nem különleges.

Mert gondolatok csak bele, Mózes, bár Ábrahám, Jákób és Izsák leszármazottja, bár a kiválasztott nép fia, de mégis 40 évnire van attól a Józseftől, aki még hittel imádhatta Izrael Istenét, aki Ábrahámot elhívta, aki emlékezhetett az apák istentiszteletére, akiből az egyiptomi tanítás még nem nevelte ki az ősök hitét.

Sőt, tudjuk jól, Mózes a fáraó udvarában többistenhitben nevelkedett. Olyan hitben nevelkedett, ahol más istene volt a felkelő napnak, és más istene a lenyugvó napnak, ahol minden egyes szakmának külön istene volt. Volt istene az írástudóknak, de a kútásóknak, a harcosoknak, s talán volt külön istene még a rabszolgáknak is. Ezer isten vette körül miközben felnevelkedett, ezer név, és ezer – mondjuk így – specializált feladat. Nem lepődött meg azon, hogy őt megszólítja egy isten, de ki az, hogy hívják Izrael Istenét?

Azt kell, hogy mondjam, hogy kicsit hasonló helyzetben volt, mint akár mi magunk is. A 40-es 50-es évek volt az az utolsó időszak, mondják sokan, amikor még mindenki ismerte Isten nevét, amikor még töretlen volt a református egyháznak is az az évszázadokon keresztül egymásra épülő apáról fiúra szálló tradíciója, hogy hogyan tiszteljük az Istent, ki is az az Isten, hogyan forduljunk Hozzá. Ma azok a fiatal emberek, akik Mózesrel lehetnek egykorúak, 10-en, 20-on évesek, vagy azoknak legalábbis többsége főleg, ha mondjuk úgy, hogy egy miniszterelnöknél nevelkednének, ismernének több istent: hatalmat, pénzt, erőt, látnának sok-sok sztárt, csillagot. Néha megasztárokat, néha külföldi hírességeket, akikről mind-mind elhihetnék, hogy azok tudnak valamit, amit mi nem.

De ha megszólítja őket a mi Mennyei Atyánk, mit mondanak? Megkérdezik, hát téged hogy hívnak? Te fény vagy? Te ragyogás vagy? Te gazdagság vagy? Te hatalom vagy? Te szabadság vagy? Te milyen ideológiának vagy az istene? Nem véletlen, hogy a mai fiatalság ugyanezt a kérdést teszi fel nekünk. Hogy hívják az Isteneket? És akkor talán be tudlak rakni titeket egy skatulyába, és azt mondom, hogy ti vagytok a csillagos templom istenének követői. Vagy a keresztes, vagy a kettőskeresztes, vagy a mohamedánok vagytok, vagy a Krisna tudatúak. Ezer-féle skatulyába próbálnak az alapján berakni minket, éppúgy, ahogy Mózes is próbálkozott ezzel, az alapján, hogy megkérdezik, hogy hívják az Istenünket. Krisnának, Krisztusnak, Buddhának? Vagy valamely kimondhatatlan nevű számunkra ismeretlen keleti névvel kell illetni?

Teljesen jogos a kérdés, mit mondjak a népemnek, ki küldött? Hogy hívják az Istenüket? - kérdezi Mózes. Tudják már ezt a nevet? Jó hivatkozási alap, hogyha bemutatkozom, hogy te küldtél? Hallottak már rólad? És jót vagy rosszat? Ki is volt Ábrahám, Jákób és Izsák Istene? Mondd csak meg nekem, te ismeretlen hatalom a csipkebokor közepéből.

Isten válasza azonban nem egy név. A válasz a következő: vagyok, aki vagyok. Ha első pillanatban meghalljuk, akkor, mondjuk úgy, ez egy nagyon rendreutasító. „Ki vagy, te ember, hogy tőlem ilyet kérdezel?” „Hogy mersz te kérdést feltenni a mindenség Istenének?” „Vagyok, aki vagyok, nem az a feladatod, hogy tőlem kérdezz, hanem az, hogy végrehajtsd, amit én mondok.

Ugyanakkor, kedves Testvéreim, Isten válasza, ha megvizsgáljuk, korántsem ilyen elutasító. Ugyanis a héber nyelven, amelyen megszólal, az ebben az esetben nem használ igeidőt. Így Isten válasza egyből hármassal értelemmel bír: vagyok, aki voltam. Aki ott volt Ábrahámmal, Izsákkal, Jákóbbal, aki kihoztam őket Háránból, Úr-Kaszdimból, aki átsegítettem őket, és aki elkísért titeket Egyiptomba. Én vagyok a történelem Istene, én vagyok az, aki ezerszer megmutatkoztam a ti életetekben. Én vagyok az, aki segítettem. Én vagyok az, aki Tokaj szőlővesszein nektárt csepegtettem, aki zászlót plántáltam vad török sáncára, akinek köszönhetően, hogyha a magyar történelmet akarjuk felhozni, mondjuk azt, akinek

köszönhetően nyögte Mátyás bús hadát Bécsnek büszke vára - ismerjük a Himnuszt. Kölcsey hitvallása ugyanazt jelenti, amit Isten Mózesnek mond: vagyok, aki ott voltam veletek.

Aztán jelenti a jelen időt. Vagyok, aki vagyok, aki beszél hozzád, a létező Isten. Aki nem csak valamikor egyszer megnyilatkozott, akire csak úgy hivatkoznak több ezer év távlatából, hogy igen, emlékszünk, egyszer történt egy csoda, és ezért úgy gondoljuk, hogy ott egy isteni beavatkozásnak kellett történni. Igen azt mondja, hogy én nem babonáság vagyok, nem történelmi tradíció vagyok, hanem én vagyok a létező Isten. Nem a természettudomány istene, nem a pénz istene, nem a papok istene, nem az emberek istene, hanem aki megalkottam a világot, és tőletek függetlenül is létezem. Szuverén létező vagyok, attól függetlenül, hogy mit hisznek rólam, és mit nem hisznek rólam, mit fogadnak el rólam, vagy mit nem fogadnak el rólam az emberek. Én a jelen Istene vagyok, aki képes vagyok itt beleszólni az életedbe, aki itt és most csodát tudok tenni, hogy nem ég el a csipkebokor, és akinek hatalmam van, hogy elindítsalak téged a saját néped közé, hogy elhozd nekik a szabadulást.

És, kedves Testvéreim, ebben az „elhozd nekik a szabadulást”-ban már bent van a harmadik értelmezés. Vagyok, aki leszek. Igen, én létezni fogok holnap is, mondja Isten. Én ott voltam, amikor megteremtettem a világot, én itt vagyok veled, ember, a jelenben, s már nem létezik majd ez a fajta élet, ez a fajta világ, amit mi ismerünk, Ő még mindig lesz. Vagyok, aki leszek. Kedves Testvéreim, mondhatná Isten azt, hogy a mindenség Uraként nem a nevem fontos, hanem az, hogy cselekvő és létező Isten vagyok.

Az ókor emberei ugyanis hittek abban, hogy az istenek harcolnak egymással, istenek születnek és istenek meghalnak, eltűnnek, semmivé lesznek a jó és a gonosz örök harcában. A Mózeshez szóló Úr azt mondja, hogy „Én a harcoktól is független vagyok”. „Én voltam az első, én leszek az utolsó, az alfa és az omega, a kezdet és a vég”. Mindazokat a dolgokat hirdeti magáról Mózes előtt az Isten, amit Krisztus hirdetett az Ő tanítványainak. És nem véletlen, hiszen ugyanerre az Istenre, a „vagyok, aki vagyok”-ra hivatkozva kér Isten minket is arra, és buzdít Krisztus minket is arra, hogy tegyünk vallást az embertársaink előtt a létező, a működő, a teremtő, a gondviselő és az üdvözítő Istenről is.

Menj, Izrael fiaimhoz, mondja, mint ahogy Jézus: „elmenvén tegyetek tanítványokká minden népeket”, kér minket, és mond el nekik, hogy atyáik Istene rájuk talált. Elküldött engem hozzájuk. Mondd ezt nekik: én vagyok a kiválasztott. Mondd ezt nekik: én vagyok a jövő, az út számotokra, s aki elküldött, az a múlt, a jelennek és a jövőnek az Ura. Mózes, tégy bizonyosságot saját magadról, mondja az Isten, és én melletted fogok állni, hogy igazoljam a te bizonyoságtételedet. Krisztus bizonyosságot tett önmagáról, és Isten igazolta, hogy mindaz, amit mondott, az valóban igaz. Ezért lehetünk itt mi a jelenben keresztyén emberek.

Ezért szentelhetjük Neki az Adventünket, felkészülvén az előttünk álló Karácsonyra. A múlt, a jelen és a jövő Istene, a „vagyok, aki vagyok”, az szól hozzátok. És arra kér titeket, amire Mózeset kérte egykor, hogy menj el, és mond el az embereknek, először is, létezik egy Isten, aki nem a pénznek, nem a bevásárlásnak, nem a hatalomnak, és nem az erőszaknak az istene, aki függetlenül e világban tőlünk magunktól, és a nálunk nagyobb hatalmaktól is önálló létező. És ennek a Valakinek akarata van. Önálló akarata az, hogy szeretetét kinyilvánítsa felénk. Hogy a magunk életének egyiptomi fogságaiból kihúzzon minket. Mert hiszen minket is foglyúl ejt nagyon gyakran a világ, amelyben élünk. Ezer szállal kötődünk hozzá, és várjuk, hogy jön majd valaki, aki kivezet minket a sötétségből. Aki, amikor eltévelyedtünk, vagy amikor a nálunk nagyobb hatalom reánk ült, akkor az majd felszabadít minket, kiszabadít minket.

Ugyanazt tesszük, mint amit a Mózes utáni, Dávid utáni, Ézsaiás utáni zsidóság tett: várunk. Várunk arra, hogy valaki majd segít rajtunk, megoldja az életünk problémáit. Majd jön az amerikai nagybácsi és segít. Majd jön a Világbank, és ad hitelt. Majd valaki megmondja nekünk, hogy kinek van igaza, és mit kell elhinnünk abból a milliárdnyi hazugságból, ami jobbról-balról, alulról-fölülről, előlről-hátulról árad felénk. És várunk. Csak vajon észrevesszük-e azt, hogy már Mózes idejében is az Isten nem azt mondta magáról, hogy én majd egyszer jövök, meg egyszer már voltam itt. Azt mondja Mózesnek: „a Vagyok küldött” - ezt mond a népek, így hívjanak engem. A létező küldött, a jelenvaló.

S vajon megértjük-e azt, hogy olyan nagyon egyszerű azt mondani, hogy az Advent a várakozás ideje, hogy majd megszülessen a kis Jézus. De hát a kis Jézus már megszületett. Az Advent, fiatalosan szólva, csak készülődés a szülinapi bulira. A kis Jézus felnőtt Istenként itt van most is közöttünk. Ő a Vagyok Istene, a jelenben kell megfogni a kezét, a jelenben kell elfogadni a tanácsát, a jelenben kell hinni Neki. Nem tegnap, meg nem holnap.

Tudjátok, óriási tanítás ez, mert munkára ösztökéli az embert. Hogy most szólítsuk meg embertársainkat, hogy most van idejük, és most van lehetőségük arra, hogy döntéseket hozzanak Isten mellett. A holnap még nincs, a múlt már nincs. De az Istennek most meg lehet fogni a kezét, annak lehet engedelmeskedni. Nem egy pillanattal később, nem az istentisztelet után, és nem előtte kellett. Akkor kell meghallani, amikor éppen szól. Nem lehet majd holnap hinni. Nem lehet majd holnap elfogadni, nem lehet majd holnap engedelmeskedni. Csak a jelenben. Nem felkészülni kell valamire, ami eljön, hanem befogadni azt, Aki már itt van.

Tudjátok, nagyon fontos mondat, amit a csipkebokorhoz közeledve Mózesnek mond az Isten: vedd le a sarud, mert szent a hely, amin állsz. Nekünk nem holnap kell lélekben Isten előtt levetkőzni, levenni a sarunkat, megtisztelni Őt, hanem itt és most. Nem holnap fogunk szent helyen állni, nem csak 24.-e estéje szent. Isten azt mondja, hogy vedd le most a sarud, tisztítsd meg most a lelked, mert szent a pillanat, amelyben élsz, szent a valóság, amelyben együtt vagy Istennel. Szent mondatnak kell kijönni szádon, és meg kell szentelődnöd, ha méltó akarsz lenni arra, hogy találkozz, hogy hirdesd, hogy szolgáld az Istent.

Tudjátok, Testvéreim, Adventnek a megszentelődés idejének kell lennie. De nem majd holnap, nem egyszerűen csak egy folyamatképpen, hanem mondjuk úgy, lehet rá tekinteni, mint egy próbatételre. Tudok-e szentül élni négy héten keresztül? S tudom-e megszentelve odavinni a „szülinapi bulira” saját lényemet, saját valómat. Hát legyen ez most nekünk egy próbatét. Tudva azt, hogy a mi adventi készülésünknek nem az eredményét fogja nézni az Isten, nem is azt

fogja nézni, hogy honnét jöttünk, és nem egy teljesítmény orientált nézettel azt nézi, hogy mekkora fejlődés ment végbe bennünk, hanem az, hogy az itt és a mostban el tudjuk-e fogadni a Létezőnek az akaratát, tudjuk-e hirdetni az Ő tanítását, s hogy legyünk képesek dicsőíteni Őt a nagyvilágban, amelyet soha nem hagy el, hanem mindig kíséri, segíti lépteinket. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük, hogy Te Létező vagy. Hogy Te nem a múlt Istene, nem a jövő Istene, hanem a jelen Ura vagy. S hittel vallhatjuk azt, hogy Te elkísérsz minket arra az útra, ahogy napról napra, percről percre a jövő jelenné majd múlttá válik. Hiszen Te voltál apánk Istene, Te hoztad ide a mi népünket, Te voltál hitvalló őseink Istene, te nyitottad hitvallásra, biztonyságtételre szájukat, Te vagy a mi Istenünk, aki születésünktől fogva ismeresz minket, s Te vagy gyermekeink, unokáink Istene, akkor is, ha talán nem tudják, vagy elfeledték neved.

Köszönjük, hogy Te egy megmutatkozó Úr vagy. Hogy vagy égő csipkebokorban, vagy akár a világnak más módján, de megszólítasz minket, útnak indítasz minket, s csodát teszel, ha egyszerű módon már nem kívánjuk meghallani hangodat. Mennyei Atyánk, kérünk kísérsz végig minket az Adventen. Add, hogy tudjunk szent módon élni. Hogy a jelenünk legyen tiszta, ha már a múltunkért nem tudunk büszkén hálát adni. S légy velünk, hogy a jövőben tudjunk ellenállni a kísértésnek, megfelelni a kihívásnak, hogy méltón, igaz módon hirdethessük a Te szent Fiad nevének.

Mennyei Atyánk, légy azokkal is, akik most nincsenek közöttünk. Akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszóltott e gyülekezet közösségéből. A dolgozó embernek a munkáját, a kételkedőnek az életét, áldd meg. A betegnek adj gyógyulást, de mindennek felett a mi lelkünkbe add a Te Igédnek bizonyosságát, hogy Te velünk vagy, s örömben, bánatban egyaránt Rád bízhatjuk magunkat, s szeretteinket. Mennyei Édes Atyánk, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiadért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden ember értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.